

РЕШЕНИЕ

№ 16843

гр. София, 02.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 18.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9500** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 ДОПК.

Образувано е по жалба на „Булмикс ВИП“ ООД,[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], вх.А, ет.6, ап.27, с управител Е. М. П., с [ЕГН], чрез адвокат от С. И. ПАК, срещу „Решение №ПИ-273/21.08.2025г. на директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата подадена от С. В. И. с [ЕГН] с вх.№С250022-000-0473685/07.08.2025г. по регистъра на ТД на НАП С., дирекция „Събиране“ срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №0250022-022-0089707/30.07.2025г., на главен публичен изпълнител в ТД на НАП С..

Оспорването е основано на твърдения за постановяване на обжалваното решение при допуснати съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон. Поддържа се, че същото е издадено при неизяснена фактическа обстановка и в разрез с чл.39, ал.1 от ЗА, предвиждаща забрана за налагане на запор върху парични средства, които клиент предоставя за разходване на адвокат.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от своя процесуален представител адв.И.. Същият поддържа жалбата, не прави нови доказателствени искания, претендира разноси, представя списък по чл.80 ГПК.

СГП, редовна уведомена, чрез своя представител изразява становище за основателност на.

Ответникът-зам. директор на ТД на НАП-С., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Счита, че решението следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира

юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Съдът, след като се запозна с жалбата и обсъди събраните доказателства, установи следното: В ТД на НАП е образувано изпълнително дело №190789489/2019г. срещу „Булмикс ВИП“ ООД, [ЕИК], [населено място], [улица], вх.А, ет.6, ап.27.

В съответствие с разпоредбата на чл.221, ал.1 от ДОПК, на длъжника е изпратено съобщение за доброволно изпълнение №С192225-048-0156995/14.11.2019г.

С ПНОМ изх. №С250022-022-0089707/30.07.2025г. е наложен заповор върху вземане на „Булмикс ВИП“ ООД от трето задължено лице- С. В. И. с [ЕГН]. Към датата на издаване на ПНОМ общият размер на задълженията на „Булмикс ВИП“ ООД, [населено място] е определен на 492034,69лв.

Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №С250022-022-0089707/30.07.2025г. на публичен изпълнител в ТД на НАП-С. е било предмет на контрол за законосъобразност по административен ред, като с решение №ПИ-273/21.08.2025г. на зам.директора на ТД на НАП-С., същото е потвърдено.

За да стори това, органът е приел, че са налице законовите предпоставки на чл.195 от ДОПК за налагането на обезпечителни мерки. Постановлението е издадено за обезпечаване на установени и изискуеми публични задължения по изпълнително дело №190789489/2019г. в съответния размер към конкретната дата. Целта на наложеното обезпечение е да се предназначи имуществото на длъжника за удовлетворяване на взыскателя при установени публични задължения и предвид охранителния му характер да се забрани на длъжника да се разпорежда него. При липса на доброволно плащане на установеното и изискуемо публично задължение от страна на длъжника, обезпечителните мерки се явяват необходими и наложителни с оглед гарантиране интересите на публичния взыскател. Наложена обезпечителна мярка цели единствено да гарантират събирането на публичните задължения и ограничават правото на разпореждане с предмета на заповора. Преценката за избор на обезпечителни мерки е от изключителната компетентност на публичния изпълнител. Същият е предприел действия по обезпечаване на събирането с цел да се осигури своевременно погасяване на изискуемото публично задължение. Приел е, че Постановлението за налагане на обезпечителни мерки изх. № С250022-022-0089707/30.07.2025г. съдържа всички законоустановени в чл.196 от ДОПК реквизити и е издадено при спазване процедурата, предвидена в глава двадесет и първа "а", дял IV от ДОПК.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

В случая административното производство по постановяване на спорното решение е осъществено по реда на чл.197, ал.1 от ДОПК от материално компетентен орган и е завършило с издаването на оспорения в настоящото производство акт, който е постановен в изискваната от закона форма. Спор по тези обстоятелства не се формира между страните.

В чл. 195 от ДОПК, е визиран общ принцип, че на обезпечение подлежат установени и изискуеми публични вземания. Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено, като обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане, когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание, а длъжникът не се уведомява за искането за обезпечение.

Видовете обезпечителни мерки са посочени в нормата на чл. 198, ал. 1 от ДОПК-обезпечението се извършва с налагане на възбрана върху недвижим имот или кораб, със заповор на движими вещи и вземания на длъжника, със заповор на сметките на длъжника, със заповор на стоките в оборот на длъжника, като публичният изпълнител може да наложи няколко вида обезпечения на обща сума до размера на вземането. В конкретния случай, в постановлението, с което е наложено

обезпечението, се съдържа изявление за необходимост от налагане на мярката, тъй като без нея събирането на задължението ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Това изявление се потвърждава от преписката, приложена по делото.

Нуждата да се обезпечи изпълнението на конкретно публично вземане възниква поради опасността публичният изпълнител да не открие в деня на изпълнението секвестрируеми права на длъжника, годни да удовлетворят публичния взискател. Ето защо в чл. 195, ал. 2 от ДОПК е посочено, че обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка представлява едновременно защита и санкция, в които се състои обезпечението на конкретно вземане. Следва обаче да е налице съответствие между същата и справедливия интерес (на длъжника) да се задоволи обезпечителната нужда на публичния взискател без ненужно обременяване на длъжника. Това произтича пряко от основните принципи в административното производство, част от което е и събирането на публичните вземания. Касае се за принципа на съразмерност залегнал в разпоредбата на чл. 6 от АПК (приложим по препращане на § 2 от ДР на ДОПК в настоящото производство). Съдържанието на посочения принцип се свежда до упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. И накрая, в ал. 5 на чл. 6 от АПК е посочено, че административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Този принцип е намерил отражение и в нормата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, че обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините. В конкретния случай публичният изпълнител не е допуснал нарушаване на това правило. Наложена обезпечителна мярка е до размера на установените публични задължения, които са в особено големи размери. Видно от представените от страна на жалбоподателя писмени доказателства за наложени и други обезпечителни мерки върху имущество-собственост на задълженото лице / л.81-94/, стойността на същото не е достатъчна, за да обезпечи целия размер на задължението.

Нормата на чл. 170, ал. 1 от АПК, приложима на основание § 2 от ДР на ДОПК, изисква от административния орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Основанията за отмяна на наложената обезпечителна мярка са уредени в чл. 197, ал. 3 ДОПК - в случай че длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 ш чл. 195, ал. 5. Не е представено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа по чл. 197, ал. 3 ДОПК. В случая се касае до налагане на обезпечителни мерки по чл. 200 и чл.202, ал.1 ДОПК.

Настоящият съдебен състав приема, че в производството по налагане на обезпечителната мярка са налице изискванията по чл. 195, ал. 2 от ДОПК, защото от приходната администрация са представени доказателства, от които може да бъде направен извод, че без нея събирането на задълженията от длъжника ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

Няма спор, че с оспореното понастоящем постановление е наложен запор върху клиентска сметка на адв. С.. Нормата на чл.39 ал.1 изр. последно от Закона за адвокатурата предвижда, че сумите

по клиентската сметка не са част от имуществото на адвоката и на адвоката от Европейския съюз или на адвокатското дружество и не подлежат на запориране. Въпреки това обаче, публичният изпълнител е приел, че нямало съмнение относно принадлежността на паричните средства по посочената сметка, поради което и чл.39 от ЗАДв е неприложим. Именно в рамките на посочени разпоредби следва да се съобрази законосъобразността на наложените предварителни обезпечителни мерки.

Публичният изпълнител не е мотивирал налагането на обезпечителната мярка. Същият не е посочил, че не съществува съмнение относно принадлежността на паричните средства по посочената сметка на адвокат С.. Независимо от това, както в постановлението, така и в потвърдителното решение, е прието, нормата на чл.39 ал.1 абз. последен от Закона за адвокатурата (ЗА) е неприложима. Изложени са обстоятелства за това, че размерът на активите/имуществото на „Булмикс – ВИП“ ООД е по малък от размера на предполагаемите задължения. В постановлението обаче, не са посочени официално събрани по установения ред в ДОПК на данни и доказателства, които да позволят да се направи обосновано предположение за това дали ще бъдат установени публични задължения на ревизираното дружество и какъв е техният размер. Цитирани са два броя платежни нареждания, но същите не обективират по никакъв начин твърденията на приходните органи, че това са суми, които принадлежат на „Булмикс – ВИП“ ООД и адв. С. дължи тяхното възстановяване на дружеството.

Съдът намира, че при издаването на постановлението за налагане на обезпечителни мерки, както и при постановяването на решението на зам.- директора на ТД на НАП, неправилно не е съобразена разпоредбата на чл.39 ал.1 изр. последно от ЗАДв. Запорът върху клиентските сметки на лицата, упражняващи адвокатска професия изрично и ясно е изключен от възможност, за разлика от специалните сметки на нотариусите/чл.25а от ЗННД/ и частните съдебни изпълнители/чл.24 от ЗЧСИ/, които забраняват запора върху тях само за задължения на нотариуса или ЧСИ. Сравнителното тълкуване на нормите недвусмислено показва, че запорът върху клиентска сметка на адвокат е изначално незаконосъобразен и този порок засяга както оспорения акт, така и евентуално бъдещите налагани върху същата или друга клиентска сметка запори.

Както вече бе отбелязано по-горе, видовете обезпечителни мерки са изчерпателно уредени в чл.198, ал.1, т.1-4 от ДОПК и са: т.1 възбрана върху недвижим имот или кораб; т.2 запор на движими вещи и вземания на длъжника; т.3 запор на сметките на длъжника и т.4 запор на стоките в оборот на длъжника. Обезпечителна мярка от вида „запор на сметките на трето лице, от което публичният длъжник има вземане" няма предвидена, дори и в ДОПК. В случая налаганата обезпечителна мярка е тази по чл.198, ал.1, т.2 - „запор на вземане на длъжника".

Съгласно приложимата правна уредба за тази обезпечителна мярка чл.202, ал.2 и 3 от ДОПК запорът върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, се налага чрез запорно съобщение, което се изпраща на длъжника, на третото задължено лице и на банките, в които третото задължено лице има сметки. Това запорно съобщение обаче според съда има действието, което му определя чл.206, ал.1 от ДОПК - това по чл.451, 452 и 453, чл.459, ал.1, чл.508, 509, 512, 513 и 514 от ГПК, но не съставлява самостоятелната обезпечителната мярка по чл.198, ал.1, т.3 от ДОПК - запор на сметки на лице, различно от длъжника или тази по чл.202, ал.1 от ДОПК - запор на всички видове сметки на длъжника при запор върху вземанията на длъжника от банки. Очевидна е разликата между двете хипотези при запор върху вземания на длъжника по чл.202, ал.1 и по ал.2 на същата норма, като само при запора върху вземания на длъжника от банки съгл. чл.202, ал.1 от ДОПК е предвидено уточнението в изр.2-ро „Подлежат на запор всички видове банкови сметки....". Тоест само в хипотезата на запор върху вземания на длъжника от банки се касае за запориране на сметки и то на длъжника, в банки, докато във

втората хипотеза заповор върху вземане от трето лице, което не е банка, се касае за уведомяване на банката на третото лице да не допуска плащане на посоченото лице длъжник посочената сума, не за „заповоране“ на сметките на третото лице в така уведомената банка. Това разграничение се извежда и при съпоставка на разпоредбите за принудително изпълнение върху вземания на длъжника от банки (чл.228 от ДОПК) и за принудително изпълнение от трети лица, които не са банки (чл.230, ал.1 от ДОПК).

Функцията на заповорните съобщения в случая са да уведомят длъжника, третото лице и банката му, за наложения заповор върху вземането, което третото лице има към длъжника на държавата и съобразно чл.206, ал.2 от ДОПК да забранят плащане на това вземане към длъжника по публичното вземане под страх от недействителност на плащането и солидарна отговорност по чл.211 от ДОПК. Не и нещо повече - заповор на банковите сметки на третото лице като самостоятелна обезпечителна мярка спрямо него, така че то да не може да оперира със сметките си до размера на вземането на длъжника и извън плащане на него. Разписаните от закона (чл.206, ал.2 от ДОПК вр. със съответните разпоредби от ГПК) правни последици на заповора на вземане на длъжника от трето лице спрямо това трето лице са: - заповорното съобщение легитимира публичния изпълнител да получи валидно плащане от третото лице (чл.507, ал.2 и чл.508, ал.3 от ГПК); - недействителност на плащането от третото лице на длъжника след заповора спрямо взискателя, в случая НАП (чл. 452, ал.3, изр.1 от ГПК); - солидарна отговорност за органите на управление на третото лице (чл.452, ал.3, изр.2 от ГПК); - недействителност спрямо взискателя на всички сделки, сключени или извършени след заповора между длъжника и третото лице, с които се намалява, погасява вземането или пък третото лице се замества от друг длъжник; заповорното съобщение задължава третото лице да съобщи на публичния изпълнител в тридневен срок от заповорното съобщение данните по чл.508, ал.1 от ГПК. Извън това му предписано от закона действие на заповорното съобщение не може да се придава и друго действие и така да се засягат без правно основание права на третото лице. Смисълът на разписаното в чл.202, ал.2 от ДОПК действие да се изпрати заповорно съобщение, не е да се заповорат банковите сметки на третото лице, а да се заповори евентуално негово плащане към кредитора му, който се явява длъжник по публичното задължение.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореното решение на зам.- директора на ТД на НАП С. се явява незаконосъобразно и като такова ще следва да бъде отменено.. Вместо това, следва да се постанови друго, с което се отмени и процесното постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

Предвид изхода на делото, е основателна претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски.

Видно от представения договор за правна помощ, е договорено възнаграждение в размер 5030 евро, платимо в брой. Налице е изявление на адв. С., че е получил изцяло договорената сума.

С оглед направеното възражение за прекомерност от ответника и при съобразяване с приетото в решение от 25.01.2024 г. по дело С - 438/22 на СЕС, че с оглед предимството на правото на Съюза, националният съд е натоварен в рамките на компетентността си с прилагане на разпоредбите на правото на Съюза, като е длъжен в случаите, когато това се налага да вземе решение да остави без приложение всяка национална правна уредба или практика по законодателен или друг конституционен ред, следва да редуцира размера на претендираното адвокатско възнаграждение. СЕС в същото решение е приел, че Наредба № 1/09.07.2004 г. е издадена от съсловна организация- Висш адвокатски съвет, макар и по законова делегация, която определя минимални размери на адвокатските възнаграждения, под размера на които не може да се договаря по-

ниско възнаграждение на адвокат, нито съдът разполага с това право съгласно нейните разпоредби. В решението си СЕС е развил доводи, че процесната Наредба нарушава забраната по чл. 101, ал. 4 ДФЕС (ограничение на конкуренцията), поради което националният съд може да откаже да приложи националното законодателство. При въведеното ограничение от Висшия адвокатски съвет за размера на минималните размери на адвокатските възнаграждения, в решението на СЕС е прието, че с него в Наредбата е налице ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на чл. 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с чл.4, параграф 3 ДЕС. Именно с въведената от СЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики, съдът категорично е приел, че националният съд е длъжен да не приложи национална правна уредба, вкл. и когато предвидените в тази наредбата минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. В решението си СЕС е приел и въз основа на предходно решение по съединени дела С - 427/16 и С - 428/16 - т. 51, че определянето на минималните размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, което е забранено от чл. 101, параграф 1 ДФЕС. Ето защо, и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото, в полза на жалбоподателя следва да се присъди сумата от 1 000 евро, дължими разноски за адвокатско възнаграждение, към които да се прибави и сумата за заплатена държавна такса.

Така мотивиран и на основание чл. 197, ал.3 от ДОПК Административен съд София - град, I отделение, 18 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №ПИ-273/21.08.2025г. на директора на ТД на НАП-С., с което е оставена без уважение, като неоснователна, жалба срещу постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх.№0250022-022-0089707/30.07.2025г., на главен публичен изпълнител в ТД на НАП С..

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх.№0250022-022-0089707/30.07.2025г. на главен публичен изпълнител в ТД на НАП С..

ОСЪЖДА ТД на НАП-С. ДА ЗАПЛАТИ на „Булмикс ВИП“ ООД,[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], вх.А, ет.6, ап.27, с управител Е. М. П., с [ЕГН] сумата от 1025,56 евро./ хиляда и двадесет и пет евро и 56 евроцента/, представляваща разноски по делото.

Решението е окончателно на основание чл. 197, ал. 4 ДОПК и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ